

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 361)

Jan (2) / 2022

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோய்ல தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	6
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	9
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	20

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 181)

அத்யாயம் 32 – தாரிகாவின் மூன்று நிலைகள்

1. யா ஹி ஏஷா பரமா வித்யா தாரிகா பவதாரிணீ

ஸ்தூலம் ஸூக்ஷ்மம் பரம் சேதி தஸ்யா ரூபத்ரயம் யச்ருணு

பொருள் – சக்தியின் மூன்று நிலைகளான ஸ்தூலம், ஸூக்ஷ்மம் மற்றும் பரம் ஆகியவற்றைக் குறித்துக் கேட்பாயாக. இது உயர்ந்த தாரிகா என்னும் மந்திரமாகும். இது உபாஸகனை காப்பதாகும்.

2. பஞ்சவர்ணம் சதுர்வர்ணம் இதி ஸ்தூலாத்மகம் வபு:

த்ரிவர்ணா ஸூக்ஷ்மஸம்ஜ்ஞா மே பரா விஷ்ணுமயீ ஸ்திதா

பொருள் – ஸூத்ரால வடிவமானது ஐந்து அல்லது நான்கு ஒலிகளைக் கொண்டதாக உள்ளது (இது ஹரீம் என்பதாகும்). ஸூக்ஷ்ம நிலையானது மூன்று ஒலிகளைக் கொண்டதாகும் (இது ஈம் என்பதாகும்). பரம நிலையானது விஷ்ணு என்னும் ஒலியைக் கொண்டதாகும் (இது ஈ என்பதாகும்).

3. இமாஸ்திஸ்ரோ ஹி அவஸ்தா மே ப்ரத்யேகம் து த்ரிதா த்ரிதா

ஸ்தூலே து யா பராவஸ்தா பரமாத்மாச்ரயா து ஸா

4. அசேஷ புவந ஆதார விஷ்ணு வ்யாபிஸமாச்ரயா

போக்த்ரு போக்யாத்மிகா சேயம் தஸ்யா ரூபம் நிபோத மே

பொருள் – எனது இந்த ஒவ்வொரு நிலையும் மூன்றாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. ஸ்தூலத்தில் உள்ள பரம நிலையானது “அசேஷ புவந ஆதாரம் (ர), விஷ்ணு (ஈ) மற்றும் வ்யாபிந்” ஆகியவற்றுடன் இணைந்த பரமாத்மந் (ஹ) என்ற ஒலியைக் கொண்டதாகும் (இதுவே ஹரீம் என்றாகிறது). இந்த நிலையானது அனுபவிப்பவன் மற்றும் அனுபவிக்கப்படும் பொருள் ஆகியவற்றைக் கொண்டதாக உள்ளது. அதன் ரூபத்தை அடுத்து நான் வர்ணிக்கக் கேட்பாயாக.

5. அசேஷ புவந ஆதார நிலய வ்யாபிஜந்மநா

பரமாத்மாதிகேநைவ லலாட தடமேயுஷா

6. ஆக்ரம்ய வைஷ்ணவம் ரூபம் ஸ்வே புந: ப்ரதி திஷ்டதி

தாரகாரணநாதேந சோபமாநா ஹரிப்ரியா

பொருள் – ஸ்ரீஹரியின் ப்ரியையாக உள்ளவள் (அதாவது நான்), ஸஹஸ்ரார சக்ரம் எனப்படும் நெற்றிப் பகுதியின் பின்புறம் உள்ளாள். இவள் அசேஷ புவந ஆதாரம், வ்யாபிந், பரமாத்மந் ஆகிய ஒலிகளில் புறப்பட்டு, விஷ்ணு ரூபம் அடைந்து, அதன் பின்னர் தனக்குரிய ரூபம் எடுக்கிறாள். இந்த ரூபமானது தாரா வெளிப்படும் நாதத்துடன் கூடியதாக உள்ளது.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி – 48)

[ஸுமதி] இவ்விதம் மனநிலை சரியாக இல்லாதபடி மாறிய தனது கணவனை, அவனுடைய பத்னி (புத்தி) திருத்தவில்லையா?

[ராஜா: விவேகன்] ப்ரியமானவளே! நுட்பமாகப் பேசுவளே! தானே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளவல்ல அந்த புத்தியும் உறங்கியபடியே உள்ளாள்.

74. பத்யௌ தூரம் கதவதி ரவௌ பத்நிநீவ ப்ரஸுப்தா

ம்லாநாகாரா ஸுமுகி நிப்ருதா வர்ததே புத்திரம்பா

மாயாயோகாந் மலிநிதருசௌ வல்லபே துல்யசீலா

ராஹுக்ரஸ்தே துஹிநகிரணே நிஷ்ப்ரபா யமிநீவ

பொருள் – (விவேகன் கூறுதல்) சூரியன் என்னும் தனது கணவன் தூரமாகச் செல்ல, தாமரைக்குளமானது உறங்குகிறது. இதே போன்று, நமது தாயாகிய புத்தியும் அசையாமல் உறங்குகிறாள். அழகான நெற்றி கொண்டவளே! தனக்கு மிகவும் ப்ரியமுடைய சந்த்ரன், ராகுவால் விழுங்கப்படும்போது இரவானது ஒளியற்று உள்ளது; அதனைப் போன்று, ப்ரக்ருதியுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டதால் ஒளி இழந்த கணவனைப் போன்றே புத்தியும் உள்ளாள்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 59)

ஈச்வர ப்ரகரணம்

அவதாரிகை - இப்படி சித்சித்ரூபமான தத்வ த்வயத்தினுடையவும் ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்களை ஸுவ்யக்தமாம்படி அருளிச்செய்து, அநந்தரம், “க்ஷராத்மாநாவீசதே தேவ ஏக:” என்கிறபடியே, ததுபய நியந்தாவான ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபாதிகளை ஸம்சய விபர்யயமற அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதமாக சித் மற்றும் அசித் ஆகிய இரண்டு தத்வங்களுடைய ஸ்வரூபம் மற்றும் இயல்புகள் ஆகியவற்றின் சிறப்புகளை தெளிவாக அருளிச்செய்தார். அடுத்து, ச்வே. (1-10) - க்ஷராத்மாநாவீசதே தேவ ஏக: - க்ஷரம் போன்ற பலவற்றுக்கும் ஈச்வரனாகிய தேவன் ஒருவனே - என்பதற்கு ஏற்ப சித் மற்றும் அசித் ஆகிய இரண்டிற்கும் எஜமானனாக உள்ள ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபம் முதலானவற்றை, எந்தவிதமான சந்தேகமும் மாறுபாடுகளும் இன்றி அருளிச்செய்கிறார்.

141. ஈச்வரன், அகிலஹேயப்ரதயநீகாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபனாய், ஜ்ஞாந சக்த்யாதி கல்யாணகுணகண பூஷிதனாய், ஸகல ஜகத் ஸர்க்க ஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாவாய், “ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தி ஜ்ஞாநி” என்கிற சதுர்விதே புருஷர்களுக்கும் ஆச்ரயணீயனாய், தர்மார்த்த காம மோக்ஷாக்ய சதுர்வித பலப்ரதனாய், விலக்ஷண விக்ரஹ யுக்தனாய், லக்ஷ்மீ பூமி நீளா நாயகனாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - அதில் ப்ரதம சூர்ணையாலே, ஈச்வரத்வம் அஸாதாரண தர்மதயா வஸ்துவுக்கு நிருபகமாயிருக்கையாலே, ஈச்வரன் என்றே வஸ்துவை நிர்தேசித்து, தத் ஸ்வரூபாதி வைலக்ஷண்யத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார். அதில், ப்ரதமத்திலே குணாதிகளுக்கும் ஆதார பூதமான ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - ஈச்வர தத்வத்தை விளக்கத் தொடங்கி, அதில் முதல் சூர்ணையில் “ஈச்வரத்தன்மை” என்பது, வேறு யாருக்கும் பொதுவாக இல்லாத தர்மம் கொண்ட வஸ்துவை நிருபிக்கும் வகையில் உள்ளதால், “ஈச்வரன்” என்று அந்த வஸ்துவை உறுதியாக்கி, அதன் ஸ்வரூபம் போன்ற சிறப்புகளைச் சுருக்கமாக அருளிச்செய்கிறார். தொடக்கத்தில் அவனுடைய குணங்கள் போன்ற அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக உள்ள ஸ்வரூபத்தின் சிறப்பை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அகில ஹேய ப்ரதய நீக அநந்த ஜ்ஞாந ஆநந்த ஏக ஸ்வரூபனாய்) என்று. அதாவது, ஸமஸ்த ஹேய ப்ரதிபடமாய், த்ரிவித பரிச்சேத ரஹிதமாய், ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வ ஸுகரூபத்வமே வடிவான ஸ்வரூபத்தையுடையவனாயென்கை. “ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம”, “விஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்ம”, “ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம” என்னக்கடவதிறே. “அகிலஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாணைகதா நஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷணாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூப” என்றிறே எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தது. அப்படியே இவருமருளிச் செய்கிறார். ஆனால், கல்யாணைகதாநத்வமும், ஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷணத்வமும் இவரருளிச் செய்யாதொழிவானென்? என்னில், ஹேய ப்ரத்யநீகதை புக்கவிடத்தே கல்யாணைகதாநத்வம் வருமென்னுமத்தைப் பற்றவும், ஆநந்தரூபத்வம் சொல்லுகையாலே தன்னடையே ஸித்திக்குமென்னுமத்தைப் பற்றவும், கல்யாணைகதாநத்வம் அருளிச்செய்திலர். ஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷணத்வம் உபயலிங்க விசிஷ்டத்வ ப்ரயுக்தமாகையாலே, அர்த்தாதுக்தமென்று அருளிச்செய்திலர்.

விளக்கம் - (அகில ஹேய ப்ரதய நீக அநந்த ஜ்ஞாந ஆநந்த ஏக ஸ்வரூபனாய்) - அனைத்து தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாகவும், மூன்றுவிதமான எல்லைகளும்

அற்றவனாகவும் [இடம், பொருள், காலம்], தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்த வல்லவனாகவும், ஆனந்தரூப ஸ்வரூபம் கொண்டவனாகவும் உள்ளான். தை. (2-1-1) - ஸத்யம் ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம - ப்ரஹ்மமனது மாற்றம் அற்றது, தானே வெளிப்பட வல்லது, எல்லை அற்றது - என்றும், தை. (3-5) - விஜ்ஞானம் ப்ரஹ்ம - விஜ்ஞானத்தை ப்ரஹ்மம் என்று அறியவேண்டும் - என்றும், தை. (3-6-1) - ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம: - ப்ரஹ்மம் ஆனந்தமயமானது - என்றும் கூறப்பட்டது அல்லவோ? சரணாகதி கத்யத்தில் - அகிலஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாணைகதா நஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷணாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூப - அனைத்துவிதமான தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாகவும், அனைத்து கல்யாணகுணங்களுக்கும் இருப்பிடமாகவும், தன்னைத் தவிர்த்து உள்ள மற்ற அனைத்து வஸ்துக்களையும் விட வேறுபட்ட எல்லையற்ற ஞானமும் ஆனந்தமும் ஸ்வரூபமாகக் கொண்டவன் - என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார். அது போன்று இங்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யரும் அருளிச்செய்கிறார். ஆனால் இங்கு, “கல்யாண குணங்களின் இருப்பிடம், மற்ற அனைத்து வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் மேன்மையான சிறப்பு” ஆகியவற்றை இவர் அருளிச்செய்யாமல் விடுத்தது ஏன்? “அனைத்து தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ள தன்மை” என்பது உள்ளபோது, “அனைத்து கல்யாண குணங்களுடைய இருப்பிடம்” என்பது தானாகவே வெளிப்படும்; மேலும், “ஆனந்தம்” என்பதைக் கூறுவதால், “கல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிடம்” என்பதைத் தனியே இங்கு கூறவில்லை. “அனைத்து தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ள தன்மை, அனைத்து கல்யாண குணங்களுடைய இருப்பிடம்” ஆகிய இரண்டு அடையாளங்களும், “மற்ற அனைத்து வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் மேன்மையான சிறப்பு” என்னும் கருத்தை வெளிப்படுத்தவல்லது என்பதால் அதனைத் தனித்துக் கூறவில்லை.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 326)

4-10-4 பேச நின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும்

நாயகனவனே கபாலநன்மோக்கத்துக் கண்டுகொண்மின்

தேசமாமதிள் சூழ்ந்தழகாய திருக்குருகூரதனுள்

ஈசன்பாலோரவம் பறைதல் என்னாவது இலிங்கியர்க்கே

பொருள் - போலியான ப்ரமாணங்களாலும், பெயரளவில் மட்டுமே ப்ரமாணமாக உள்ளவைகளாலும், “இவர்கள் ஈச்வரர்களோ” என்று சந்தேகம் கொண்டு கூறப்படும் ருத்ரன், அந்த ருத்ரனை உற்பத்தி செய்த நான்முகன், இவர்கள் போன்ற மற்ற தேவர்கள் ஆகிய அனைவருக்கும் நாயகன் அவனே ஆவான். இதனை, நான்முகனுடைய கபாலமானது ருத்ரனுடைய கரத்திலிருந்து விடுபட்ட நிகழ்வின் மூலம் நீங்கள் காணலாம். இவ்விதம் உள்ளபோது, மிகுந்த ஒளியுடன் கூடியதாகவும், உன்னதமாக உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற மதிகளால் சூழப்பட்டு, அதனால் அழகைக் கொண்டதான திருக்குருகூரில், அத்தகைய பாபவிமோசனம் பெறும்படியான தன்மை வெளிப்படும்படியாக எழுந்தருளியுள்ள ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில், “இவன் ஈச்வரன் இல்லை” என்பதான தாழ்ந்த சொற்களை உரைப்பதன் மூலம், அனுமானங்களை மட்டுமே ப்ரமாணங்களாகக் கொள்பவர்களுக்கு (பாசுபதர்கள், நையாயிகர்கள், வைசேஷிகர்கள்) என்ன பயன் ஏற்படும்?

அவதாரிகை - வ்யோமாதீத நையாயிக வைசேஷிகாதிகள் வந்து ப்ரத்யவஸ்த்திராய், “ஜகத்து ஸாவயவத்வாத் கார்ய ரூபமாயிராநின்றது; ஆகையாலே, இதுக்கு ஒரு கர்த்தா வேணும்; இஜ்ஜகத்துத்தான் விசித்ர ஸந்நிவேசத்தையுடைத்தாயிருக்கையாலே இதுக்குத் தக்க “உபாதாநோபகரண ஸம்ப்ரதாந ப்ரயோஜநாபிஜ்ஞ: கர்த்தா” என்கிறபடியே, உபாதாநமும் உபகரணமும் ஸம்ப்ரதாநமும் ப்ரயோஜநமும் அறிகைக்கீடான விசித்ரமான ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகள் யுடையனாயிருப்பானொருவன் கர்த்தாவாக வேணும்” என்று இங்ஙனே அநுமாநத்தாலே ஒருவனைக் கல்பித்து, வேதத்தை ஆப்த வசநமாக்கி இதுக்கு ஸஹகரிக்கிறதாகக் கொண்டு, அநுமாந ப்ராதாந்யத்தாலே ஈச்வரனை ஸாதித்து, “அவனாகிறான் ஈசன், ஈசாநன் என்று இங்ஙனே வேதத்திலே ப்ரஸித்த வந்நிர்த்தேசமுண்டாயிராநின்றது; இந்த ஸமாக்யையாலே அவற்றால் சொல்லப்படுகிற அவனே ஈச்வரனாகிறான்” என அநுமாநத்தாலும் ஸமாக்யையாலும் பகவத் வ்யதிரித்தனொருவனுக்கு உத்கர்ஷத்தை ஸாதித்தார்கள்; அவர்களைப் பார்த்து, “நீங்கள் சொல்லுகிற அநுமாநம் ச்ருதியின் நேர்நில்லாது; லிங்கத்தின் முன்பு ஸமாக்யை நேர் நில்லாது” என்று ச்ருதி லிங்கங்களாலே அநுமாநத்தையும் ஸமாக்யையையும் தள்ளி, பகவத் பரத்வத்தை ஸாதிக்கிறார்.

விளக்கம் - பாசுபதர், நையாயிகர், வைசேஷிகர் போன்றவர்கள், “இந்த ஜகத்தானது மலைகள் போன்றதான அவயவங்களுடன் சேர்ந்துள்ளதால் கார்யரூபமாக உள்ளது. எனவே இதனை உண்டாக்க ஒரு கர்த்தா அவசியம் ஆகிறான். இந்த ஜகத்தானது, விசித்ரமான அமைப்பைக் கொண்டதாக உள்ளதால், இதற்கு ஏற்றபடி, “உபாதாந உபகரண ஸம்ப்ரதாந ப்ரயோஜநாபிஜ்ஞ: கர்த்தா - உபாதானம், உபகரணம், உபயோகம், ப்ரயோஜநம் ஆகியவற்றை அறிந்தவனே கர்த்தா” என்பதற்கு ஏற்ப, உபாதானமும், உபகரணமும், உபயோகமும், ப்ரயோஜனமும் அறிவதற்கு ஈடான விசித்ரமான ஞானம் மற்றும் சக்தி போன்றவற்றைக் கொண்ட ஒருவனே கர்த்தாவாக இருக்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்தனர். ஆகவே இப்படிப்பட்ட ஒரு புருஷனை அநுமானத்தால் கற்பனையாகப் புனைந்து, வேதங்களை ஈச்வரனால் கூறப்பட்டது என்றாக்கி, வேதமானது இவர்கள் கருத்திற்கு துணையாக நிற்பதாகக் கொண்டு,

அனுமானம் மூலம் ஈசுவரனை நிரூபிக்கிறார்கள். “இப்படிப்பட்ட ஒருவனே வேதங்களில் ஈசன் மற்றும் ஈசானன் போன்ற பெயர்களால் கூறப்பட்டபடி உள்ளான். இத்தகைய பெயர்களால் கூறப்படும் அவனே ஈசுவரன் ஆகிறான்”, என்று கூறுகிறார்கள். ஆகவே அனுமானம் மற்றும் பெயர் ஆகியவற்றைக் கொண்டு, பகவானைக் காட்டிலும் வேறு ஒருவனுக்கு உயர்த்தியைக் கூறினார்கள். அவர்கள் நோக்கி, “நீங்கள் கூறும் அனுமானம் என்பது ச்ருதிக்கு முன்பாக நிற்காது. அர்த்தத்தின் ஆழத்திற்கு முன்பாக பெயர் மட்டுமே நிற்காது” என்று ச்ருதியின் ஆழ்பொருள் கொண்டு அனுமானம் மற்றும் பெயர் ஆகியவற்றைத் தள்ள, பகவானுடைய பரத்வத்தை நிரூபிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அது செய்கிற வழிதான் என் என்னில் “யத் வேதாதெள” வேதாதியிலும் வேதாந்தத்திலும் சொல்லப்பட்ட ஸ்வரமாகிறது ப்ரணவம்; லோகத்தில் வாசக ஜாதமடைய அதிலே லீநமாயிருக்கிறது; அதுதான் ஸ்வப்ரக்ருதியான அகாரத்திலே லீநமாயிருக்கிறது; அதுக்கு வாச்யதயா பரனாயிருக்கிறான் யாவனொருவன், அவன் மஹேசுவரன் என்கிற ச்ருதியாலும்; “ஈசன், ஈசானன்” என்கிற ஸமாக்யைகளால் தோற்றுகிறவர்களும் தலையறுப்புண்பாரும் தலையறுத்துப் பாதகியாய் நிற்பாருமாயிரா நின்றார்கள்; இவன் அவர்களுக்கு துக்க நிவர்த்தகனாயிரா நின்றான்; ஆனால் அவர்களை “பரன்” என்னவோ? இவனை “பரன்” என்னவோ? என்று, ச்ருதியாலும் லிங்கத்தாலுமாக அநுமாந்ததையும் ஸமாக்யையையும் தள்ளி பகவத் பரத்வத்தை ஸ்தாபிக்கிறார். ஆக, இப்படிகளாலே ஸகலோபநிஷத் ப்ரஸித்தனான நாராயணனே பரதத்த்வம் என்று நிஷ்கர்ஷித்து, காலாத்யயாபதிஷ்டமாகிற தூஷணத்தாலே அவர்களை நிராகரிக்கிறார்.

விளக்கம் - ச்ருதி மூலம் அனுமானம் மற்றும் பெயர் ஆகியவற்றைத் தள்ளி, பகவானுடைய பரத்வத்தை நிரூபிக்க வழி என்ன? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். ச்ருதிக்கு முன்பாக அநுமானம் நிற்காது என்கிறார். “யத் வேதாதெள” வேதங்களுடைய தொடக்கத்திலும், வேதத்தின் நிறைவிலும் ப்ரணவமே கூறப்பட்டது. இந்த லோகத்தில் உள்ள அனைத்து பொருள்களும் இந்த ப்ரணவத்தில் சென்று லயிக்கின்றன. அத்தகைய ப்ரணவமானது, தன்னில் ஒரு

பகுதியான “அ” என்பதில் லயிக்கிறது. அத்தகைய “அ” என்பதன் பொருளாக உள்ளதால் உயர்ந்தவனாக உள்ளவன் யாரோ, அந்த ஒருவனையே மஹேசுவரன் என்று ச்ருதி கூறுகிறது. இத்தகைய ச்ருதியாலும்; “ஈசன், ஈசானன்” என்ற பெயர்களால் வெளிப்படுபவர்களும், தலையை அறுப்பவரும், தலை அறுபட்டவரும் என பாபம் நிறைந்து நிற்பவர்களுமாகச் சிலர் உள்ளனர். இவன் அவர்களுடைய துக்கத்தைப் போக்குபவனாக உள்ளான். இவ்விதம் உள்ளபோது, அவர்களை உயர்ந்தவர்கள் என்று கூறுவதா அல்லது இவனை உயர்ந்தவன் என்று கூறுவதா? இப்படியாக ச்ருதி மற்றும் ஆழ்பொருள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு, அனுமானம் மற்றும் பெயர் மூலமாக அவர்கள் செய்யும் நிருபணங்களைத் தள்ளி, பகவானுடைய பரதவத்தை நிருபிக்கிறார். இப்படியாக அனைத்து உபநிஷத்துக்களிலும் கூறப்படும் நாராயணே பரதவம் என்று உறுதியாக்கி, “தகுந்த ப்ரமாணங்களால் தள்ளப்படும் தூஷணங்கள்” என்பதன் மூலம் அவர்களை நிராகரிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பேச நின்ற சிவனுக்கும்) “நீர் ச்ருதி சொன்னீராகில் நாங்களும் ஒரு ச்ருதி சொல்லுகிறோம்” என்று; “அநந்ய பரமான நாராயணாநுவாக ஸித்தன்” என்று நான் சொன்னால் அதுக்கு ப்ரதியாக, புறம்பே விநியுக்தமாய் கர்ம விதி சேஷமாயிருப்பன சில அர்த்தவாதங்களாலும் தாமஸபுராணங்களாலும் சொல்லலாம்படி முட்டுப் பொறுத்து நின்ற ருத்ரனுக்கும்; நீங்கள் “பரன்” என்று பேசுகிற ருத்ரனுக்கும் என்னவுமாம். அர்த்தம் முட்டுப் பொறாது; பேசுகைக்கு ஆலம்பந மாத்ரமே உள்ளதென்கை. அல்லாதாரை “ஈசுவரர்கள்” என்னாதே இவர்களைச் சொல்லலாம்படியிருக்கிறது ஒரேற்றமுண்டிறே.

விளக்கம் - (பேச நின்ற சிவனுக்கும்) - “ஆழ்வாராகிய நீவிர் ஒரு ச்ருதி வாக்கியத்தை ப்ரமாணமாகக் காண்பித்தால் நாங்களும் ஒரு ச்ருதி கூறுகிறோம்” என்பது அவர்கள் கருத்து. “வேறு எதனையும் கூறாமல், அவனை மட்டுமே கூறுவதாக உள்ளதான நாராயண அனுவாகம் மூலம் வெளிப்படுபவன்” என்று நான் கூறுகிறோம். இதற்கு நீங்கள் செய்வது என்ன? அதற்கு மறுமொழியாக, வெளிப்பகுதியில் மட்டுமே புனையப்பட்டதாக, ஒரு பலனை அடைவதற்காக ஒரு சில கர்மங்களை ஏற்படுத்தி, அத்தகைய கர்மங்களுக்கு உரிய தேவதைகள் எனச்

சிலரை உண்டாக்கி, அவர்களைப் புனைந்துரைகள் மூலம் துதித்து, தாமஸ புராணங்களால் அதற்கு வாதங்களை ஏற்படுத்தி நிற்கின்ற ருத்ரனுக்கும். அதாவது நீங்கள் “உயர்ந்தவன்” என்று கொண்டாடும் ருத்ரனுக்கும். அவற்றில், ஆழ்ந்த கருத்து ஏதும் இல்லை, பேசுவதற்கு ஒரு பற்றுக்கோலாக மட்டுமே உள்ளவை ஆகும். மற்றவர்களை “ஈசுவரர்கள்” என்று கூறாமல் சிவனை மட்டுமே கூறலாம்படியான ஒரு ஏற்றம் மட்டுமே உள்ளது அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (பிரமன் தனக்கும்) அவனுக்கும் ஜநகனான ப்ரஹ்மாவுக்கும். “ப்ரஹ்மண: புத்ராய ஜ்யேஷ்டாய ச்ரேஷ்டாய” என்றும், “ப்ரஹ்மணச்சாபி ஸம்பூதச் சிவ:” என்றும் சொல்லாநின்றதிநே. ருத்ரனுடைய ஈசுவரத்வம் பகவத் ப்ரஸாதாயத்தம். “மஹாதேவஸ் ஸர்வமேதே மஹாத்மாஹுத்வாத்மாநம் தேவதேவோ பபூவ”. (பிறர்க்கும்) இவர் தந்திருவுள்ளத்தால் அவர்களோடு இவர்களோடு வாசியற்றிருக்கிறபடி. அவர்கள் தாங்கள் தங்கள் நினைவாலும் அப்படியேயிநே, “தவாந்தராத்மா மமசயேசாந்யே தேஹி ஸம்ஜ்ஞிதா:” என்றானிநே ருத்ரனை நோக்கி ப்ரஹ்மா.

விளக்கம் - (பிரமன் தனக்கும்) - சிவனுடைய தந்தையா நான்முகனுக்கும். ப்ரஹ்மண: புத்ராய ஜ்யேஷ்டாய ச்ரேஷ்டாய - நான்முகனுக்கு மூத்த புத்திரனாகி சிறப்பு அடைந்து - என்றும், ப்ரஹ்மணச்சாபி ஸம்பூதச் சிவ: - நான்முகனுடைய புத்திரனாக ருத்ரன் தோன்றினான் - என்றும் கூறப்பட்டது. ருத்ரனுடைய ஈசுவரத்தன்மையானது பகவானுடைய க்ருபையே ஆகும். மஹாதேவஸ் ஸர்வமேதே மஹாத்மாஹுத்வாத்மாநம் தேவதேவோ பபூவ - மஹாத்மாவாகிய சிவன், ஸர்வமேதம் என்ற யாகத்தில் தனது ஆத்மாவை அவிர்பாகமாக அளித்து, தேவதேவன் என்று ஆனான் - என்பதும் காண்க. (பிறர்க்கும்) - நான்முகன், சிவன் ஆகியோருக்கு நாயகன் என்று கூறியபோதே மற்றவர்களுக்கும் நாயகன் என்பது தேறிவிடும் அல்லவோ? இவ்விதம் உள்ளபோது “பிறர்க்கும்” என்று ஏன் சிறப்பித்துக் கூறவேண்டும்? அதாவது இவருடைய திருவுள்ளத்தில் அவர்களுக்கும் இவர்களுக்கும் வேறுபாடு இன்றி ஏதும் இல்லை. அவர்கள் தங்கள் தங்களுடைய எண்ணங்களிலும் இது போன்று அல்லவோ உள்ளனர்? மஹாபாரதம் மோக்ஷபர்வம் (189-4) - தவாந்தராத்மா மமசயேசாந்யே தேஹி ஸம்ஜ்ஞிதா: -

நான்முகன் ருத்ரனிடம், “உனக்கும் எனக்கும் விஷ்ணு அந்தர்யாமி; சரீரம் படைத்த மற்ற அனைவருக்கும் அவ்விதமே உள்ளதை அறியாயாக”, என்றான் - என்றது காணலாம்.

வ்யாக்யானம் - (பேச நின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனவனே) இக்கார்யத்துக்கு அநுரூபமான காரணத்தைக் கல்பிக்கிலும் அவனையே கொள்ளவேணும். அவனையென்று ச்ருதி ப்ரஸித்தி. அநந்யபரமான நாராயணாநுவாக ப்ரஸித்தியையும், “ய:பரஸ்ஸ மஹேச்வர:” என்கிற அகாரார்த்த ப்ரஸித்தியையும் நினைக்கிறார். “அவனே” என்பானென்? இவனையும் ஒக்கச் சொல்லாநிற்கவென்னில், (கபால நன்மோக்கத்துக் கண்டு கொண்மின்) என்று கையோடே காட்டிக்கொடுக்கிறார். நீங்கள் இப்படி சொன்னால் மறுமாற்றம் சொல்லுகைக்கு இதொன்று உண்டாகப் பெற்றோமே. “தத்ர நாராயண: ஸ்ரீமாந் மயா பிஷுாம் ப்ரயாசித:” தாந்தாம் பண்ணின கர்மபலம் தாந்தாம் அநுபவிக்கிறார்களாகில் நாமென்? என்றிருக்கும் ஈச்வர ஸ்வாதந்தர்யம் ஜீவியாதபடி “ந கச்சிந்நாபராத்யதி” என்பாரும் அருகேயுண்டென்கிறான். “விஷ்ணு ப்ரஸாதாத ஸுச்ரோணி கபாலம் தத் ஸஹஸ்ரதா | ஸ்புடிதம் பஹுதாயா தம் ஸ்வப்ந லப்தம் தநம்யதா”; (ஸுச்ரோணி) உன் வடிவழகால் வந்த ஸௌபாக்யம் நான் ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே சென்றவளவிலே உதவிற்றுக்காண். (ஸ்வப்ந லப்தம்) அநுபவம் செல்லா நிற்கச்செய்தே விழித்துப் பார்க்குங்காட்டில் இல்லையாயிருந்தது; ஆகையாலே, “நன்மோக்கம்” என்கிறது. உங்களுக்கு இப்போது மறுமாற்றம் சொல்லலாம்படியாக இதொன்று உண்டாயிற்றென்கிறாராதல், “ஸ்வப்ந லப்த தநம் யதா” என்ற போன வழி தெரியாமே போயிற்றென்றாதல். நீங்கள் ஈச்வரர்களாக சங்கித்தவர்களிருவரும் நின்ற நிலை கண்டதே; ஒருவன் தலைகெட்டு நின்றான், ஒருவன் ஓடு கொண்டு ப்ராயச்சித்தியாய் நின்றான். ஓட்டையோடத்தோடு ஒழுகலோடமாய், உங்கள் குறை தீரப் பற்றுகிற நீங்கள், உங்களிலும் பெருங்குறைவாளரையோ பற்றுவது? “பாதகியாய் பிஷை புக்குத் திரிந்தான்” நீங்களே சொல்லி வைத்து, அவனுக்கே பரத்வத்தைச் சொல்லவோ? ஒருவனுடை ஈச்வரத்வம் தலையோடே போயிற்று. மற்றவனுடைய ஈச்வரத்வம் அவன் கையோடு காட்டிக் கொடுக்கிறார்; (கண்டு

கொள்மின்) உந்தாமகங்களிலே நீர் எழுதியிட்டு வைத்த க்ரந்தங்களைப் பார்த்துக் கொள்ள மாட்டிகோனோ? முன்னோரின் பிதற்றாதேயென்கிறார்.

விளக்கம் - (பேச நின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகன் அவனே) - விசித்ரமான அமைப்பு கொண்ட இந்த ஜகம் என்ற கார்யத்திற்கு ஏற்ற காரணப் பொருளாக ஒருவனைக் கற்பித்தாலும், நாராயணனையே அவ்விதம் கொள்ளவேண்டும். “அவனே” என்ற ஏவகாரம் ச்ருதியின் மூலம் தெளிவாகிறது. அதாவது வேறு எதனையும் கூறாத நாராயண அனுவாகத்தால் இவனே கூறப்படுகிறான்; ய:பரஸ்ஸ மஹேச்வர: - என்பதான ஆகாரம் என்பதன் ஆழ்பொருளையும் இங்கு எண்ணுகிறார். இவனையும் அவர்களுடன் சேர்த்துக் கூறாமல், “அவனே” என்று ஏன் தனித்துக் கூறவேண்டும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (கபால நன்மோக்கத்துக் கண்டு கொண்மின்) - என்று கைமேல் கபாலம் உள்ளதை உணர்த்திக் கூறுகிறார். நீங்கள் கூறுவதற்கு நாங்கள் இவ்விதம் மறுமொழி கூறுகிறோம். இங்கு மத்ஸ்யபுராணம் - தத்ர நாராயண: ஸ்ரீமாந் மயா பிசஷாம் ப்ரயாசித: - மஹாலக்ஷ்மியுடன் கூடிய நாராயணன் என்னிடம் யாசித்தான் - என்ற ச்லோகத்தை வ்யாக்யனம் செய்கிறார். இங்கு நாராயணன் சென்று யாசிப்பானோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஈச்வரன் பொதுவாக, “அவரவர்கள் செய்த கர்மபலனை அனுபவித்தபடி உள்ளனர். இதில் நாம் என்ன செய்வதற்கு உள்ளது?” என்பதான தனது ஈச்வர சுதந்திரம் கொண்டு சிவன் விஷயத்தில் ஒதுங்கி நிற்க முற்படலாம். ஆனால் “ஸ்ரீமாந்” என்பதன் மூலம் அவன் அருகில், யுத்தகாண்டம் (116-45) - ந கச்சிந்நாபராத்யதி - அபராதம் செய்யாதவர்கள் யார் உள்ளனார் - என்று சமாதானம் செய்யும் பெரியபிராட்டி உள்ளாள் - என்று நான்முகன் கூறுகிறான். “விஷ்ணு ப்ரஸாதாத் ஸுச்ரோணி கபாலம் தத் ஸஹஸ்ரதா | ஸ்புடிதம் பஹுதாயா தம் ஸ்வப்ந லப்தம் தநம்யதா - அவனுடைய கடாஷுத்தால் எனது கையில் இருந்த கபாலமானது பல ஆயிரக்கணக்கான துண்டுகளாக வெடித்தது; கனவில் கிடைத்த செல்வம் போன்று மறைந்தது”; ஸுச்ரோணி - சிவன் பார்வதியிடம், “உனது வடிவழகு காரணமாக வந்த பாக்கியம்தான், நான் ஸர்வேச்வரனிடம் சென்றவுடன் உதவியது”, என்றான். (ஸ்வப்ந லப்தம்) - கனவில் வந்த செல்வம் போன்று, அனுபவம் ஏற்பட்டாலும், விழித்துப் பார்க்கும்போது இல்லை என்றானது; இதனால் “நன்மோக்கம்” என்றார்.

உங்களுக்கு மறுமொழி கூறலாம்படியாக இது ஒன்று இருந்தது; ஆனால் இப்போது இல்லை என்கிறார்; அல்லது, ஸ்வப்ந லப்த தநம் யதா - போன வழி தெரியாமல் போனது - என்கிறார். நீங்கள், “இவர்கள் ஈச்வரர்களோ” என்று சந்தேகம் கொண்ட இருவருடைய நிலையையும் காண்க; ஒருவன் தனது தலை வெட்டப்பட்டு நின்றான், ஒருவன் தனது கையில் கபாலத்துடன் ப்ராயச்சித்திக்காக நின்றான். ஓட்டை ஓடத்துடன் ஒழுகும் ஓடம் சேர்ந்தது போன்று, உங்கள் குறை தீரும்விதமாக, உங்களைக் காட்டிலும் அதிகம் குறை கொண்டவர்களையோ பற்றுவது? “பாபம் கொண்டவனாக பிசைடி எடுத்தான், திரிந்தான்” என்று நீங்களே கூறிய பின்னர், அவனுக்கு ஈச்வரத்தன்மையைக் கூறுவதோ? ஒருவனுடைய ஈச்வரத்தன்மை அவன் தலையுடன் போனது, மற்றவனுடைய ஈச்வரத் தன்மை அவன் கைமேல் கபாலமாக உள்ளது. (கண்டு கொள்மின்) - உங்களுடைய ஆகமங்களில் நீங்கள் எழுதி வைத்ததை நீங்களே பார்க்கமாட்டீர்களா? இங்கு என் முன்பாக நின்று பிதற்றவேண்டாம்.

வ்யாக்யானம் - (தேசமாமதிள் இத்யாதி) சத்ருக்களுக்கு அநபிபவநீயமான தேஜஸ்ஸை யுடைத்தாய், அரணாகப் போரும்படியான மதியையுடைத்தாய், தர்சநீயமாயிருக்கிற. (திருக்குருகூரதனுள் ஈசன்பால்) அஜஹத் ஸ்வபாவனாகையாலே, ஸௌலப்பயத்திலே அம்மேன்மை குலையாதிருக்கிறபடி. (ஈசன்பால்) “ய: பரஸ்ஸ மஹேச்வர:” என்கிற ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே. கீழே நாராயண சப்தார்த்தத்தை ப்ரஸ்தாவித்து வைத்து, அகார வாச்யனாய்ப் பரனானவனையே மஹேச்வரனென்கையாலே, நாராயணனே மஹேச்வர சப்தவாச்யனென்று ச்ருதியாலே ஸித்தமாயிருக்கையால், இந்த ச்ருதியாலே உன்னுடைய அநுமாநம் அபஹ்ருத விஷயம்; “கண்டு கொண்மின்” என்கிற அர்த்தஸாமர்த்த்யத்தோடு விரோதித்த ஸமாக்யை ஜீவியாது; ஆகையால், இவனே பரன் என்கிறார்.

விளக்கம் - (தேசமாமதிள் இத்யாதி) - விரோதிகளால் அடைவதற்கும் இயலாதபடியான தேஜஸ் கொண்டதாகவும், பாதுகாப்பாக உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற மதிள்கள் கொண்டதும், காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ளதும் ஆகிய. (திருக்குருகூர் அதனுள் ஈசன்பால்) - பிரிக்க இயலாத தன்மை கொண்டவன்

என்பதால், அர்ச்சாவதாரமாக நிற்கும் ஸௌலப்யத்தில் அத்தகைய மேன்மை மாறாமல் உள்ள நிலை. (ஈசன்பால்) – ய: பரஸ்ஸ மஹேச்வர: - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள ஸர்வேச்வரனிடம். கடந்த பகுதியில் “நாராயண” என்ற சொல்லிற்கான பொருளை விளக்கி, “அ” என்ற சொல்லால் கூறப்படும் உயர்ந்த அவனையே மஹேச்வரன் என்று கூறுவதால், நாராயணனே “மஹேச்வரன்” என்ற சொல்லின் பொருள் ஆகிறான் என்பது ச்ருதி மூலம் தெளிவாகிறது. ஆகவே உங்களுக்கைய அனுமானம் என்பது தள்ளப்பட வேண்டியதாகிறது. “கண்டு கொண்மின்” என்பதான சொற்பொருளுடன் முரணாக உள்ள பெயரானது நிலைநிற்காது. ஆகவே, இவனே “பரம்பொருள்” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஓர் அவம்பறைதல்) மற்றும்ள்ள சேஷத்ரஜ்ஞரோடொக்க அநீச்வரத்வ ஸாதகமாக ஏதேனும் ஓராபாஸ யுக்திகளைச் சொல்லுமது. அது தம் வாயால் சொல்லமாட்டாமையாலே, “அவம்” என்கிறார். (பறைதல்) ஸ்வகோஷ்டிகளிலே ரஹஸ்யமாகச் சொல்லுமதொழிய ஸதஸ்யமன்றிக்கேயிருக்கை. “யதா மே சிரஸச் சேதாதிதம் குருதரம் வச:” மஹாபலி ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் பக்கலிலே “ராஜ்யமடைய ஒளி மழுங்கி வாராநின்றது; என் பலமும் குறைந்து வாராநின்றது; இதுக்கு அடியென்?” என்ன; ‘நீ ஸர்வேச்வரன்பக்கல் பண்ணின அபராதத்தாலேகாண்” என்ன; “கோயம் விஷ்ணு:” என்றாற்போலே சில அநாதரோக்திகளைப் பண்ண; என் தலையையறுத்து என் கையிலே தந்தாயாகில் “என் பேரன் பண்ணின உபகாரம்” என்று இருக்கலாயிற்று; “என் முன்பே பகவந் நிந்தையைப் பண்ணினாய், நீ ராஜ்ய ப்ரஷ்டனாவாய்” என்று சபித்துவிட்டான். இத்தை இப்படியே பட்டர் அருளிச்செய்தவாரே, “ப்ரக்ருதி புருஷ விவேகம் பண்ணியிருக்கிற இவன் ஆத்மாவுக்கு ஸங்கோசம் வருவதொன்றை சபியாதே , ‘ராஜ்ய ப்ரஷ்டஸ்ததாபத்’ என்பானென்?” என்று கேட்க, “நாயைத் தண்டிக்கையாகிறது அமேத்யத்தை விலக்குகையன்றோ; சாந்தை விலக்குகை அதுக்கு அநபிமதமன்றே; இவனுக்கு அநிஷ்டம் செய்கையாவது இதிறே” என்று அருளிச்செய்தார். (என்னாவதி லிங்கியர்க்கே) ஆநுமாநிகர்க்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? அந்தத் தேவதைக்கு உத்கர்ஷம் பெற்றிகோளன்று, ஸமாச்ரயணத்துக்கு ஒரு பலம் பெற்றிகோளன்று, உங்களுக்கு இத்தாலேதான் ஒரு உத்கர்ஷம் பெற்றிகோளன்று, என்றியப்பட்டிகோள்? என்கிறார்.

விளக்கம் - (ஓர் அவம் பறைதல்) - “மற்ற சேஷத்ரஜ்ஞர்கள் போன்று நாராயணனுக்கு ஈச்வரத்தன்மை இல்லை” என்று கூறும் கருத்திற்குக் சேரும்விதமாக ஏதேனும் போலியான கருத்துக்களை அவர்கள் கூறுகின்றார்கள்; இதனைத் தனது வாயால் கூற முடியாததால் “அவம்” என்கிறார். (பறைதல்) தங்களுடைய கூட்டத்தில் உள்ளவர்கள் மட்டுமே புரிந்து கொள்ளும்படியாக உரைப்பர் அல்லாமல் அனைவரும் அறியும்படி அல்ல என்பதால் “பறைதல்” என்கிறார். தனது சொற்களால் கூற இயலாமல் உள்ளதற்கு அவர்கள் கருத்தில் உள்ள பொருந்தாமையே காரணம் என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். யதா மே சிரஸச் சேதாதிதம் குருதரம் வச: - எனது இராச்சியத்தின் தேஜஸ் மங்குவதன் காரணம் என்ன - என்று மஹாபலி ப்ரஹ்லாதனிடம் வந்து, “எனது முழு இராச்சியமும் ஒளி இழந்து நிற்கிறது. எனது பலமும் குறைந்தபடி உள்ளது. இதன் காரணம் என்ன?”, என்றான். இதற்கு ப்ரஹ்லாதன், “நீ ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் பட்ட அபராதமே காரணம்”, என்றான். இதனைக் கேட்ட மஹாபலி - கோயம் விஷ்ணு: - யார் அந்த விஷ்ணு - என்பதான விருப்பம் இல்லாத சொற்களை உரைத்தான். இதனைக் கேட்ட ப்ரஹ்லாதன், “எனது தலையை நீ அறுத்து, எனது கையில் அளித்தால், ‘இது எனது பேரன் செய்த உதவி’ என்றிருப்பேன். இதற்கு இணையான சொற்கள் இல்லை. என் முன்பாக பகவானை நீ இழிவாகப் பேசினாய். ஆகவே உனது இராச்சியத்தை நீ இழப்பாயாக”, என்று சபித்தான். இவ்விதம் ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்தபோது அவரிடம், “ப்ரக்ருதி புருஷன் என்னும் வேறுபாட்டை அறிந்த ப்ரஹ்லாதன், மஹாபலியின் ஆத்மாவிற்கு தோஷம் ஏற்படும் வித்தில் சாபம் இடாமல், இராச்சியத்திலிருந்து விழுவாய் என்று ஏன் சாபம் இட்டான்?”, என்று கேட்டப்பட்டது. அப்போது பட்டர், “நாயைத் தண்டிக்கவேண்டும் என்றால், அதற்கு விருப்பமான மலத்தை விலக்குவது அல்லவோ? அதற்கு விருப்பம் இல்லாத சாந்தை விலக்குவது அல்லவே! ஆகவே இவனுக்கு விருப்பம் இல்லாத ஒன்றைச் செய்தல் இதுவே ஆகும்”, என்றார். (என்னாவதி லிங்கியர்க்கே) - அனுமானத்தை மட்டுமே ப்ரமாணமாகக் கொள்பவர்களுக்கு என்ன பயன் உள்ளது? அந்தத் தேவதைகளுக்கு ஓர் உயர்வை நீங்கள் பெற்றுத் தருவதில்லை, அந்தத் தேவதையைப் பற்றியதன்

மூலம் எந்தப் பயனையும் நீங்கள் அடையவில்லை, இதனால் உங்களுக்கு எந்த உயர்வும் இல்லை”, என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 41)

வ்யாக்யானம் - மஹாப்ரளயத்திலே அவிபக்தமாய்க் கிடக்கும் ப்ரபஞ்சம் யாருடைய குகலியினின்றும் உத்பன்னமாயிற்று? மஹாபாரதே மார்க்கண்டேய ஸமாக்யானே “ஸ்ருஜதஸ் தஸ்ய தேவஸ்ய பத்மம் ஸூர்ய ஸம ப்ரபம் | நார்பேர் விநிஸ்ஸருதம் தஸ்ய தத்ரோத் பந்ந: பிதாமஹ:”, ஸுபர்ண வைகுண்ட ஸம்வாதே, “யத் தத் பத்மமபூத் பூர்வம் தத்ர ப்ரஹ்மா வ்யஜாயத் | ப்ரஹ்மணச்சாபி ஸம்பூதச் சிவ இத்யவதார்யதாம் || சிவாத் ஸ்கந்தஸ் ஸம்பபூவ ஏதத் ஸ்ருஷ்டி சதுஷ்டயம்” இத்யாதி. (க்ராந்த்வா) ப்ரஹ்மாதி ஸ்தராவராந்தமான எல்லார் தலைகளிலும் திருவடியை வைத்தவன் ஆர்? திருவடியைத் தலையிலே வைத்தவனோ , திருவடியின் கீழே துகையுண்டவனோ ஈச்வரன்? என்கிறார். “ஸங்கைஸ் ஸுராணாம்” இத்யாதி. (நிகீர்ய புநருக்கிரதி) அவாந்தர ப்ரளய விஷயம். (த்வதந்ய: க:) இப்படி ஸர்வ ப்ரகார ரக்ஷகர் உன்னையொழிய மற்றார்? (கேந வைஷ பரவாநிதி சக்யசங்க:) இதரராலே பரதந்த்ரமென்றும் சக்யசங்கமாயிருக்கிறதோ? (ஸந்திக்தே கலு ந்யாய: ப்ரவர்த்ததே). வேறே சிலரை ஸம்சயிக்கைக்கு ஸம்பாவனையே இல்லை என்கை. ஒருவன் ஜனகனாய், ஒருவன் ஜந்யனாய், ஒருவன் சேஷியாய், ஒருவன் சேஷனாய், ஒருவன் ச்ரிய:பதியாய், ஒருவன் உமாபதியாய், ஒருவன் புண்டரீகாசுஷனாய், ஒருவன் விருபாசுஷனாய், ஒருவன் கருட வாஹனனாய், ஒருவன் வ்ருஷப வாஹனனாய், ஒருவன் பாதகியாய், ஒருவன் சோதகனாய், ஒருவன் புருஷோத்தமனாய், ஒருவன் புருஷனாய், ஒருவன் சிரஸ்ஸ்தித பாத பங்கஜனாய், ஒருவன் பாதபாம்ஸு மாத்ரமாய், ஒருவன் ஸூரி த்ருச்யனாய், ஒருவன் வேதாள த்ருச்யனாய், இப்படி தம:ப்ரகாசங்கள் போலே,

ருத்ரனுக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்கும் நெடுவாசியுண்டாகையாலே, ருத்ரனுக்கு அஸ்மதாதிகளோபாதி சேஷத்ரஜ்ஞதையாலே ஈச்வரத்வ சங்கையில்லை; ப்ரஹ்மாவுக்கும் ஸமாந ந்யாயத்தாலே ஈச்வரத்வ சங்கையில்லை என்றதாயிற்று.

விளக்கம் - (அஜநிஷ்ட ச கஸ்ய நாபே:) - மஹாப்ரளயத்தில் சித் மற்றும் அசித் என்று பிரிக்கப்படாமல் உள்ள இந்த ப்ரபஞ்சமனாது யாருடைய நாபியிருந்து உற்பத்தி ஆனது? மஹாபாரதம் மார்க்கண்டேய மஹரிஷி கூறுவது: ஸ்ருஜதஸ் தஸ்ய தேவஸ்ய பத்மம் ஸூர்ய ஸம ப்ரபம் | நாபேர் விநிஸ்ஸ்ருதம் தஸ்ய தத்ரோத் பந்ந: பிதாமஹ: - அந்த தேவன் அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது, சூரியனைப் போன்ற ஒளி வீசும் ஒரு தாமரையானது அவனுடைய திருநாபியிலிருந்து வெளிப்பட்டது; அதில் நான்முகன் தோன்றினான் - என்பது காண்க. மேலும் மஹாபாரதம் - யத் தத் பத்மமபூத் பூர்வம் தத்ர ப்ரஹ்மா வ்யஜாயத | ப்ரஹ்மணச்சாபி ஸம்பூதச் சிவ இத்யவதார்யதாம் || சிவாத் ஸ்கந்தஸ் ஸம்பபூவ ஏதத் ஸ்ருஷ்டி சதுஷ்டயம் - எந்த ஒரு தாமரை முன்பு தோன்றியதோ அதிலிருந்து நான்முகன் தோன்றினான். நான்முகனிடமிருந்து சிவன் தோன்றினான். சிவனிடமிருந்து ஸ்கந்தன் தோன்றினான். இதுவே முதலில் ஏற்பட்ட நான்கு ஸ்ருஷ்டிகள் - என்பது காண்க. (க்ராந்த்வா) - நான்முகன் தொடங்கி புல்பூண்டு முடிய உள்ள அனைத்தின் தலைகளிலும் திருவடியை வைத்தவன் யார்? திருவடியைத் தலையில் வைத்தவன் ஈச்வரனா அல்லது திருவடியின் கீழே உள்ளவன் ஈச்வரனா என்கிறார். ஸங்கைஸ் ஸுராணாம் - தேவலோகத்தில் உள்ள தேவர்கள் ஆகிய அனைவருடைய தலைகளிலும் - என்பது காண்க. (நிகீர்ய புநருக்கிரதி) - அவாந்தர ப்ரளயம் குறித்து உரைக்கிறார். (த்வத் அந்ய: க:) - இவ்விதம் அனைத்துவிதங்களிலும் அனைத்தையும் காப்பவர்கள் உன்னைத் தவிர வேறு யார்? (கேந வைஷ பரவாநிதி சக்யசங்க:) - மற்றவர்களால் இவனுக்கு உள்ள இந்நிலையானது சந்தேகம் கொள்ளத்தக்கதாக உள்ளதோ? ஸந்திக்தே கலு ந்யாய: ப்ரவர்த்ததே - சந்தேகத்திற்கு ஏற்ற ஒரு விஷயத்தில் அல்லவோ ந்யாயமும் ஏற்கத்தக்கதாகும் - என்பது காண்க. மற்றவர்கள் விஷயத்தில் சந்தேகத்திற்கு இடமே இல்லை. ஒருவன் அனைத்தையும் உற்பத்தி செய்பவனாய், ஒருவன் பிறப்பவனாய், ஒருவன் எஜமானனாய், ஒருவன் அடிமையாய், ஒருவன் மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாய், ஒருவன் பார்வதியின் நாயகனாய், ஒருவன் தாமரை

போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனாய், ஒருவன் விருபாசுனாய், ஒருவன் கருடவாகனம் கொண்டவனாய், ஒருவன் ரிஷப வாகனம் கொண்டவனாய், ஒருவன் பாபம் அடைந்தவனாய், ஒருவன் வெட்டியவனாய், ஒருவன் புருஷாத்தமனாய், ஒருவன் புருஷனாய், ஒருவன் அனைவருடைய தலைகளிலும் எப்போதும் நிலைக்கின்ற தாமரை போன்ற திருவடிகள் கொண்டவனாய், ஒருவன் அந்தத் திருவடிகளை எப்போதும் ஏற்பவனாய், ஒருவன் நித்யஸூரிகளால் எப்போதும் காணப்படுபவனாய், ஒருவன் வேதாளங்களால் எப்போதும் காணப்படுபவனாய்; இப்படியாக இருளுக்கும் ஒளிக்கும் உள்ள வேறுபாடுகள் போன்று, ருத்ரனுக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்கும் பல வேறுபாடுகள் உள்ளன என்பதால், ருத்ரனுக்கு ஈச்வரத்தன்மை இல்லை என்றாகிறது. அவனுக்கு சமமானவன் என்னும் ந்யாயத்தால் நான்முகனுக்கும் ஈச்வரத்தன்மை இல்லை என்றாகிறது.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்